

Warszawa, dnia 30 września 2019 r.

Sygn. akt VI Ka 1523/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: Sędzia Zenon Stankiewicz (spr.)

Sędziowie: Jacek Matusik

Remigiusz Pawłowski

Protokolant: sądowy – stażysta protokolant Maciej Martinek

przy udziale prokuratora Marka Traczyka

po rozpoznaniu dnia 30 września 2019 r.

sprawy H. Ś. syna E. i A., ur. (...) w W.

oskarżonego o przestępstwo z art. 286 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Legionowie

z dnia 4 października 2018 r. sygn. akt II K 928/17

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; kosztami sądowymi procesu postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

Sędzia Zenon Stankiewicz Sędzia Remigiusz Pawłowski Sędzia Jacek Matusik

Sygn. akt VI Ka 1523/18

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie

z dnia 30 września 2019r.

Wyrok Sądu Rejonowego w Legionowie został zaskarżony przez prokuratora. Apelacja ta nie jest zasadna. Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie, nie dopuszczając się dowolności w ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Ocena ta, dokonana

z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy

i doświadczenia życiowego, nie wykracza poza ramy sędziowskiego uznania, nakreślone w art. 7 kpk.

Zarzuty środka odwoławczego sprowadzają się w sposób oczywisty do polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu, wyczerpująco uargumentowanymi w uzasadnieniu orzeczenia. U podstaw kontestowania trafności zaskarżonego rozstrzygnięcia leżą, zdaniem autora apelacji, następujące tezy. Po pierwsze,

w wynajętym w firmie oskarżonego samochodzie dokonano celowej manipulacji celem zawyżenia należnego odszkodowania z tytułu ubezpieczenia, po wtóre, wniosek o wypłatę odszkodowania został złożony przez pracownika

firmy, której oskarżony jest właścicielem, po trzecie wreszcie, oskarżony był osobą na rzecz której wypłacono odszkodowanie i która mogła uzyskać żadaną (większą) kwotę odszkodowania.

Już na pierwszy rzut oka widoczne jest, że wyżej przytoczone, niewątpliwie odpowiadające prawdzie, przesłanki nie uzasadniają wyciągniętego wniosku. Skarżący wydaje się nie dostrzegać, że oskarżony był właścicielem wypożyczonego pojazdu i w sytuacji jego uszkodzenia to on ponosi koszty stosownych napraw. Nader więc oczywiście jawi się, że ani fakt wystąpienia z żądaniem odszkodowania z tytułu szkody spowodowanej działaniem innej osoby, ani w konsekwencji uzyskanie odszkodowania, nie mogą same w sobie stanowić dowodu działania w celu wyłudzenia nienależnej korzyści majątkowej. Zgodnie z obowiązującą procedurą należy wykazać sprawcy działanie w złej wierze i obowiązek ten spoczywa na oskarżycielu. Trafnie wskazuje Sąd Rejonowy w uzasadnieniu orzeczenia na cztery możliwe w zaistniałej sytuacji faktycznej wersje zdarzenia, spośród których tylko w jednym przypadku zasadne byłoby przypisanie oskarżonemu znamion zarzuconego przestępstwa. Argumentacji tej autor apelacji nie podważa, najwyraźniej dążąc do skazania na podstawie domniemań, mających zastąpić konkretne dowody, których w sprawie nie przedstawiono.

Nie znajdując zatem podstaw do podzielenia zarzutu apelacji i uznając, że w ustalonym stanie faktycznym Sąd zobligowany był do postąpienia w myśl art. 5§2 kpk, należało utrzymać wyrok w mocy, zaś kosztami procesu w postępowaniu odwoławczym obciążyć Skarb Państwa.